

Den højtærede Minister maa ogsaa erkende, at hvis det var hændt, at en Officer for tre Fjordingaar siden havde sagt, at Ministerens Paastand om, at Fredericia uundgaaelig nødvendigt maatte miste sin Garnison, var meningsløs, og i den Anledning var bleven afskediget, og saa en anden Officer tre Fjordingaar efter siger, at det er meningsløst, at Fredericia beholder sin Garnison, og han derfor bliver afskediget, vilde vi i Virkeligheden være ude i det latterlige.

At Disciplinen skal hævdes, er fuldstændig rigtigt — der burde snarere være mere af den, end der er —, men det er alligevel saaledes, at det er Ministeren, der ved sine Dispositioner har gjort et Brud paa Disciplinen til en Mulighed, ligesom en Befalingsmand jo kan være Skyld i, at der sker et Disciplinbrud, nemlig naar han kræver Ting udførte, der under de foreliggende Omstændigheder ere fornuftstridige. Naar noget saadant hænder, straffes selvfølgelig den, der gør et Brud paa Disciplinen, det er klart, men ogsaa vedkommende Befalingsmand faar enten Straf eller en Reprimande. Da Ministeren saaledes i Virkeligheden selv er Skyld i den Forvirring, der er kommen frem, forekommer det mig, at det vilde have været nok saa værdigt, om Ministeren i en Kundgørelse havde indskærpet, at man ikke kan finde sig i en saadan Kritik som den, der her er kommen til Orde fra General Arendrup, og at han saa havde ladet Generalen stille for en Krigsret fremfor at benytte sin Indstillingsret og den Magt, den giver, til at foranledige en Mand afskediget, der under de nylig afsluttede Manøvrer synes at have vist sig som en fortræffelig Troppfører.

Dersom Spørgsmaalet Fredericia som Garnisonsby havde staaet saaledes, at der var Tale om et Mere eller et Mindre, kunde der naturligvis være Tale om noget som det, et æret Medlem har anført i denne Debat, at man kan og bør tage Hensyn til forskellige Momenter, ligesom der kan være Mening i, hvad det samme ærede Medlem gjorde, at man henstiller til Ministeren først og fremmest at tage de militære Hensyn. Men der er her slet ikke Tale om et Mere eller et Mindre, naar Forsvarsgrunde gøre det til en absolut Nødvendighed, at Fredericia mister sin Garnison. Garnisoner have vi for Forsvarets Skyld og ikke for noget som helst andet. Den tidligere Forsvarsminister Christensen hævdede ogsaa den Gang, at Afgørelsen af Garnisonsbysagen maatte ske udelukkende af Forsvarshensyn.

Frå det samme ærede Medlem blev det sagt, at naar nu det var sket, som her var sket, laa Ansvaret helt og fuldt paa den

højtærede Minister. Ja, det kan være meget godt; men er det egentlig andet end en smuk, maaske meget smuk Talemaade? Offentligheden ved nu, at de militære Autoriteter fralægge sig ethvert Ansvar, og derfor var General Leschlys Afskedsbegæring ikke nogen tom Demonstration, „som han burde have forskaanet os for“. Men Talen om Ministerens hele og fulde Ansvar betyder i Praksis intet som helst. Skulde der nemlig indtræde en Kalamitet som Følge af den kongelige Resolutions Bestemmelser, der ere truffne paa Trods af de militære Autoriteters Overvejelser og Indstillinger, spørger jeg: Kan saa den Minister, der har, som det hedder, paataget sig Ansvaret, holde Land og Folk skadesløse for Følgerne af en saadan Kalamitet? Nej, sikkert ikke. Men naar han ikke kan det, betyder det med Ansvaret ikke noget som helst. Selvfølgelig, skulde en saadan Kalamitet indtræffe, maa den paagældende, hvis han er Minister til den Tid, gaa af og kommer ikke igen, og hvis han i det hele taget lever, kan man stene ham, hænge ham og gøre mange andre Ting ved ham; men det, det kommer an paa: at holde Land og Folk skadesløse for det, han har paataget sig Ansvaret for, er ganske umuligt. Vi ere herhjemme, forekommer det mig, alt for langt inde paa at lege med Ordet Ansvar, skønt der kunde være skellig Grund for os til at tage det saare alvorligt.

Den højtærede Ministers Paastand om, at man kan fjerne Garnisonen fra Fredericia i Løbet af to Timer, kan jeg desværre ikke give noget for, da den allersimpleste Overvejelse siger en, at det ganske beror paa Omstændigheder, over hvilke vi ikke kunne være Herrer. Der er ingen som helst Sikkerhed for, at et Tog fra Fredericia, som blot medfører Garnisonens Rammer Nord paa, i Tilfælde af en Overrumpling kan komme frem, fordi en fjendtlig Torpedobaad, der uset kommer ind i Vejle Fjord, i Løbet af nogle faa Minutter kan fjerne Baneløbet paa en Snes Meter eller saa og derved umuliggøre denne Fjernelse fra Fredericia af Rammerne. Den højtærede Minister burde, forekommer det mig, have forskaanet Forsvarets Venner for denne Afgørelse. Den har bragt Radikale og Socialdemokrater til at gnide sig i Hænderne og desværre med nogen Føje, hvorimod paa den anden Side Venstres Formand og ligeledes jeg paa Højres Vegne beklage Ministerens Handling.

Denne Sag giver mig imidlertid Anledning til at stille den højtærede Minister et